Виправляти власні помилки ніколи не пізно (за повістю-казкою Галини Малик «Незвичайні пригоди Алі в країні Недоладії»)

Аля — дівчинка хороша, але трішечки безвольна й безвідповідальна. Найбільшою вадою її характеру було невміння доводити почате до кінця. Коли недороблених справ набралася сотня, Недочеревик відправив її у чарівну країну Недоладію. Від побаченого там дівчина жахнулася. Та й що б ви сказали, якби побачилиозеро без води чи риб, які прогулювалися берегом цього озера. А жителі Недоладії мали дійсно недоладний вигляд: хто без вуха, у когось дивно перекошене обличчя, у когось тільки одна кіска заплетена.

Коли Аля дізналася, що це за країна, які тут порядки і хто в цьому винен, їй стало трішечки соромно. Адже серед багатьох недоробок вона впізнала й ті, що вийшли з під її рук. Особливо боялися мешканці країни й сама Аля. Недорадника, у якого не було голови. Тому він відрубував мешканцям країни голови й приміряв їх собі, щоб знайти ту, яка йому пасуватиме найбільше. Аля згадала, що це вона намалювала цього залізного чоловіка без голови. Правда, у нього спочатку була голова, але дівчинці не сподобався вираз його обличчя — занадто сердитий, тому вона голову перла, щоб намалювати іншу, з добрим виразом обличчя, але забула про малюнок. І ому чоловічок так і залишився безголовим. Тепер Аля мала виправити свою помилку й домалювати голову Недорадникові, щоб він більше не коїв лиха.

Одну за одною завершує Аля недороблені справи і бачить, як змінюється місто, ставлення людей одне до одного та до справ у своїй країні. Як недоладяни намагаються дати всьому лад, завершити недороблене, зробити свою країну красивою та впорядкованою.

Аля повертається додому, щоб домалювати голову Недорадникові й таким чином звільнити від нього Недоладію. Але це вже зовсім інша Аля. Мені здається, що й сама дівчинка, і її рідні будуть раді бачити нову Алю. А ще я думаю, що багатьом із нас теж не завадило б потрапити в Недоладію і побачити наслідки свого зроблю пізніше».